

Full diocesà

21 d'abril del 2019

p4 i p5 —Una reflexió sobre el perdó cristià

p6 —La «mona», el pastís de Pasqua

Pasqua

On porta, el món?
¿Al fred, a la mort, a la fosca?
Què vol dir, ressuscitar?
¿Que el cos torni a sortir de la tomba,
amb vida altra vegada,
potser resplendent,
o deixar-se acollir confiadament
en una memòria divina i exaltada?
Les millors paraules, els millors moments,
els grans amors, la tendresa insondable,

allò inimaginable,
¿viuran finalment en un àmbit diví?
O quina altra plenitud inexpressable,
quin altre acolliment, quin altre destí?
¡Quin gust de porta oberta,
aquesta Paraula que promet i desconcerta,
aquest abandonar-se a la força d'existir!
En una alba màgica, en una llum incerta,
el que havia de ser tomba floreix com un jardí.

David Jou

«S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat»

Diümenge de Pasqua / Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Pere prengué la paraula i digué: «Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batejar. Parlo de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà ungint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà pertot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven sota la dominació del diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot el que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo en un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia, i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i hem begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que prediquéssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.»

(10,34a.37-43)

Salm responsorial

Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

(Salm 117)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

Germans, ja que heu ressuscitat juntament amb el Crist, cerqueu allò que és de dalt, on hi ha el Crist, assegut a la dreta de Déu; estimeu allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vau morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb el Crist. Quan es manifestarà el Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

(3,1-4)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

El diümenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i veié que la pedra havia estat tretta de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no

sabem on l'han posat.» Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre, s'ajupí per mirar dintre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrere d'ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara al mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

(20,1-9)

«Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts»

Camins cap a Déu

Jean Hakolimana, prev.

L'evangeli de la resurrecció que se'ns proposa en aquest diumenge relata tres comportaments respecte a la resurrecció de Jesús. Maria Magdalena, que és la primera a constatar l'absència del cos de Jesús i en fa la seva valoració a corre-cuita. Després Joan i Pere fan una aproximació més serena. Joan arriba, veu i creu sense entrar. La valoració de Pere, en canvi, queda en suspens tot i la seva anàlisi exhaustiva de la situació. Els evangelis no serveixen tan sols per a relatar fets passats, sinó també per a explorar i oferir una fotografia acurada dels nostres camins cap a Déu.

Anant cap a Déu, uns vénen corrents, a corre-cuita com Magdalena, de vegades amb prejudicis que poden dificultar la profunditat que requereix l'experiència de la fe. Tot i això, sense aquest primer contacte no hi ha discerniment ni creixement de la fe. Així que val més no desesperar d'aquells que vénen a fer batejar la criatura o la porten a catequesi sense una idea clara de l'assumpte. Recordem que el procés dels deixebles neix de l'experiència de la Magdalena, a desgrat dels seus límits. Després vénen aquells que volten per les nostres comunitats, ni se'n van, ni fan el pas per un compromís ferm, imatge del procés de Pere. És en aquest context que podem valorar el model de fe de Joan, que arriba, veu i creu sense més formalitats. A tots en agradaria ser o tenir germans cristians de la talla de Joan. Tanmateix, convé recordar que el camí cap a Déu passa per totes aquestes vicissituds. Si no som capaços d'incorporar als nostres esquemes la realitat de la Magdalena i de Pere, correm el risc de tancar les portes a experiències com la de Joan, perquè tot va en un mateix paquet.

La imatge

Tres dones de la colla —Maria Magdalena, Joana i Maria, mare de Jaume— han escoltat el missatge aquest matí de Pasqua quan anaven al sepulcre de Jesús: «Per què busqueu entre els morts aquell qui viu? No és aquí: ha ressuscitat.»

Corregueren a anunciar-lo als onze. Vint segles després, creients i comunitats som testimonis que la vida val si es dóna. Aleshores és llavor de fraternitat.

Per què busqueu els vius entre els morts?
(1875). John Roddam

Agenda

Lit. hores: Octava

22 dilluns de Pasqua

La Mare de Déu de l'Alegria

Ac 2,14.22-33/Salm 15/Mt 28,8-15

23 dimarts de Pasqua

—Sant Jordi

Onom. Jordina i Georgina

El Sant Crist d'Igualada

Ac 2,36-41/Salm 2/Jn 20,11-18

24 dimecres de Pasqua

—Sant Pere Ermengol

La Conversió de Sant Agustí

Ac 3,1-10/Salm 104/Lc 24,13-35

25 dijous de Pasqua

—Sant Marc Evangelista

Ac 3,11-26/Salm 8/Lc 24,13-35

26 divendres de Pasqua

—Sant Isidor de Sevilla

Ac 4,1-12/Salm 117/Jn 21,1-14

27 dissabte de Pasqua

La Mare de Déu de Montserrat

Onom. de Bruna

Ac 4,13-21/Salm 117/Mc 16,9-15

28 diumenge II de Pasqua o de la Divina Misericòrdia / Cicle C

—Sant Pere Chanel

—Sant Lluís M. Grignon de Montfort

El Sant Crist Trobat de Tàrraga

Ac 5,12-16/Salm 117/Ap 1,9-

11a.12-13.17-19/Jn 20,19-31

«Perdó's»

Josep Molist Rifà, prev.

Podria ser l'eslògan d'un anunci publicitari, o bé un joc de paraules; però no. «Perdó's» és una paraula màgica, o, més ben dit, una paraula clau de l'ideari cristià; un concepte fonamental, irrenunciable i innegociable; encara que el verb «perdonar» indica l'acció potser més difícil i a vegades més delicada que exigeix l'evangeli; més encara en un clima cultural de tendència narcisista i en un estat del món amenaçat per la desconfiança dels uns envers els altres. Quantes vegades hem sentit allò de «perdono però no oblidó»! O hem

vist escrit: «Ni oblit ni perdó.» El contrast amb les paraules de Jesús és obvi. Així, el sentit cristià del perdó incondicional pot crear algun problema als mateixos que ens diem i volem ser cristians. Al final de cada Quaresma hauríem de poder revisar la nostra disponibilitat interior per al perdó: el que ens cal rebre i el que voldríem donar.

Sabent que és molt difícil perdonar o demanar perdó de primer moment, sobretot si estem ferits i ressentits. El per-

Trobada diocesana de famílies de catequesi

Data: 4 de maig.

Lloc: Seminari de Vic.

Horari:

10 h, acolliment i esmorzar (el donarem).

10,30h, presentació i grups.

11h, gimcana per grups i esmorzar Alpha per als pares.

13h, eucaristia.

14h, dinar (cal portar-se'l)

15h, Descubrim el bisbe Oliba.

16,30h, fi de la jornada.

Inscripció a les respectives parròquies fins al dia 26.

dó és un acte lliure, que necessita un temps i, sobretot, un procés interior. Per a arribar al perdó sincer i veritable hi ha d'haver el reconeixement de la culpa i la voluntat de fer un gest envers Déu nostre Senyor i les persones a qui hem pogut fer mal. I, al mateix temps, cal saber que no podem esperar que ens perdonin només perquè nosaltres ho hàgim decidit així. Demanar perdó no vol dir necessàriament que es produeixi la reconciliació. El procés que ens portarà a descobrir i acollir el perdó haurà de passar pel dolor del pecat i el propòsit d'esmena. Sense aquesta necessària finor espiritual no pot haver-hi procés. Per a iniciar el camí caldrà predisposar la voluntat amb la humilitat. Per a continuar-lo cal obrir el cor a la gràcia de Déu.

El perdó és necessàriament un diàleg entre dues parts i a partir de dues parts distanciades per un trencament

I, tant per a ser perdonats com si desitgem perdonar, ens caldrà assumir el dolor de la ferida, garbellar el ressentiment amb l'amor guaridor del Senyor, acollir la creu i caminar pel camí del sant despreniment, buscant la llibertat interior. Potser ens caldrà fer penitència. És el gest del qui mendica. El joc de paraules que encapçala aquesta reflexió pren sentit quan entenem que el perdó és necessàriament un diàleg entre dues parts i a partir de dues parts distanciades per un trencament. Però, perquè es pugui donar aquest «perdó's», caldrà que hi intervingui el Totalment Altre. És Déu nostre Senyor qui pot canviar el cor de pedra amb què ens protegim, per un cor de carn, sensible i disposat a deixar-se estimar de veritat. És la gràcia de Déu, acollida en l'ànima del pelegrí, la que ens amoroixa i estova el cor. Perquè el perdó només pot néixer a l'interior de la persona. Això pot suposar, fins i tot, una lluita interna, un temps de foscor i violència entre el nostre ego i els seus dimonis, i el Senyor que ens vol alliberar del mal viure, perquè ens vol redimir i divinitzar. És un exercici espiritual. Déu nostre Senyor ens estima entranyablement i, si li ho permetem, ens perdona i ens eixampla el cor. Aleshores tindrem l'oportunitat de fer que el perdó sigui també reconciliació: amb nosaltres mateixos, amb aquelles persones amb qui hem tingut un conflicte traumàtic i amb el qui sant Ignasi anomena «el Creador», que no és altre que Aquell que ens ha alliberat del poder de les tenebres i ens ha salvat, perquè ens estima amb un amor incondicional i fidel. En el perdó sacramental, la dimensió horitzontal i la vertical es trenen amb la gràcia divina.

La «mona», el pastís de Pasqua

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

El pastís tradicional del dia de Pasqua continua essent la «mona». En els seus orígens la mona era una mena de coca, o un tortell, fet de pa de pessic amb ous durs a sobre; el reverend Pere Labèrnia († 1860) la definí com a una «coca ab ous durs, sencers y cuyts ab ella». Amb el pas dels anys els ous durs s'han substituït, però, per ous de xocolata i, en alguns indrets, la mona portava inserits tants ous com anys tenia l'infant però mai no superava la dotzena, ja que el padrí només la regalava fins que els nens feien la primera comunió.

Des de finals del segle XIX els pastissers començaren a fer mones de caràcter monumental i aquestes anaren perdent la seva senzillesa inicial, de manera que es distingí entre la mona de casa (o casolana), i la mona d'adroguer (o de confiter o de pastisser). La mona casolana solia consistir en una coca envoltada d'ous i recoberta amb llavors d'anís o de mataluga. L'ou simbolitza la resurrecció. Quan en clima de família es menjava la mona es posava fi a les abstinències quaresmals i, per aquesta raó, en nombroses llars de casa nostra se solia preparar una mona casolana per tal de degustar-la a la vinya o bé a l'olivar el dilluns de Pasqua.

Per a elaborar aquesta mona popular i casolana, segons una vella recepta, primer de tot cal desfer un pols de llevat amb una mica d'aigua tèbia i reservar-ho. Seguidament, s'han

de batre els ous amb el sucre, afegir-hi oli d'oliva i barrejar-ho bé. Després s'incorpora la mescla feta amb el llevat, la llet, la farina (sempre amb un polsim de sal!) i algunes peles de llimona, maldant que la massa agafi una textura consistent mentre es va treballant a la pastera. Aquesta massa haurà de reposar entre vuit i deu hores a temperatura ambient dins la pastera per tal que fermenti i augmenti de mida. Després cal estirar la massa i posar-hi el farcit i, finalment, inserir els ous crus amb la closca sobre la massa que cal subjectar amb tires de la mateixa pasta posades en forma de creu. Un cop pintada la massa de la mona amb ou batut, hom hi espolsa la mataluga, l'ametlla torrada trinxada i es posa mitja hora dins un forn calent; passat aquest temps, la mona ja estarà llesta. Com a coronament hom pot donar-hi un toc de caràcter estètic posant-hi algunes plomes acolorides a guisa de decoració.

A propòsit de les mones de Pasqua, el folklorista Joan Moreira escriví que són fetes «de pasta bona, guarnides d'ous, i los padrins acostumen a donar-se als fillolets, que esperen este dia en verdadê delê, com ho demostra el ditxo aquell que s'aplica al que nyiguitós espera algo: "està com si esperés la mona de Pasqua". És costum estos dies surti tothom al camp a menjar-se la mona» (*Del folklore tortosí*, 575).

Bona Pasqua a tots, amb la pau i el bé de Crist Ressuscitat!

L'article

Expressions de fe, espiritualitat i pietat pasqual

Redacció

Si la comunitat cristiana ha posat un gran esforç en la seva preparació per al Tridu Pasqual durant la Quaresma i ha celebrat amb goig els dies centrals de l'any litúrgic, no hauria de caure ara en la temptació de disminuir la seva intensitat espiritual.

El contingut de fe que se subratlla en primer lloc durant la cinquantesena pasqual és cristològic, com no pot ser d'una altra manera. Els evangelis que es proclamen en la missa durant tota l'octava de Pasqua anuncien la veritat del fet de la resurrecció.

Al Senyor, innocent ajusticiat, el Pare li ha fet justícia i el seu retorn a la vida és un esdeveniment que ha tingut lloc en el temps i que, alhora, el supera, perquè la victòria de Crist implica tota la humanitat.

No caiguem en la temptació de disminuir la intensitat espiritual durant la Pasqua

No hauríem de descurar les manifestacions de la pietat popular durant aquest temps pasqual. La riquesa de la història de l'Església, remota i recent, ens ha deixat preciosos signes de vida cristiana i devoció a l'entorn del misteri pasqual.

Entre les principals manifestacions destaquen: la trobada del Ressuscitat amb la Mare, la benedicció de la taula familiar el dia de Pasqua, la salutació pasqual a la Mare de Déu «Regina coeli», la benedicció de les famílies a les seves cases, el Via Lucis, la devoció a la Divina Misericòrdia i la novena de Pentecosta.

Potenciar aquestes expressions de devoció, harmonitzades amb la vida litúrgica, ajudarà a fer que tots descobrim amb més intensitat la riquesa i importància del joiós temps pasqual.

Climent Forner, premiat

Redacció

Mossèn Climent Forner, veterà col·laborador del nostre Full, va rebre el dissabte 29 de març, al monestir de Santa Maria de Serrateix, el Premi d'Honor del Cultura del Berguedà d'aquest any 2019.

El jurat ha valorat sobretot l'extensió i transcendència de la seva obra, com també la qualitat i la seva visió del món. Ha estat i continua essent un referent literari que ha exercit de banderer de la cultura berguedana arreu de Catalunya.

L'il·lustre sacerdot, poeta i escriptor ha merescut, al llarg de la seva longeva vida, molts altres reconeixements, ben merescuts. Entre altres: fill adoptiu de Navàs, de Viver i Serrateix i també de Berga, a més de Medalla d'Or d'aquesta ciutat. Té el XV Premi Jaume I d'Acció Cívica i li va ser concedida la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya.

Des del Full el felicitem efusivament.

Glossa

Christus vivit

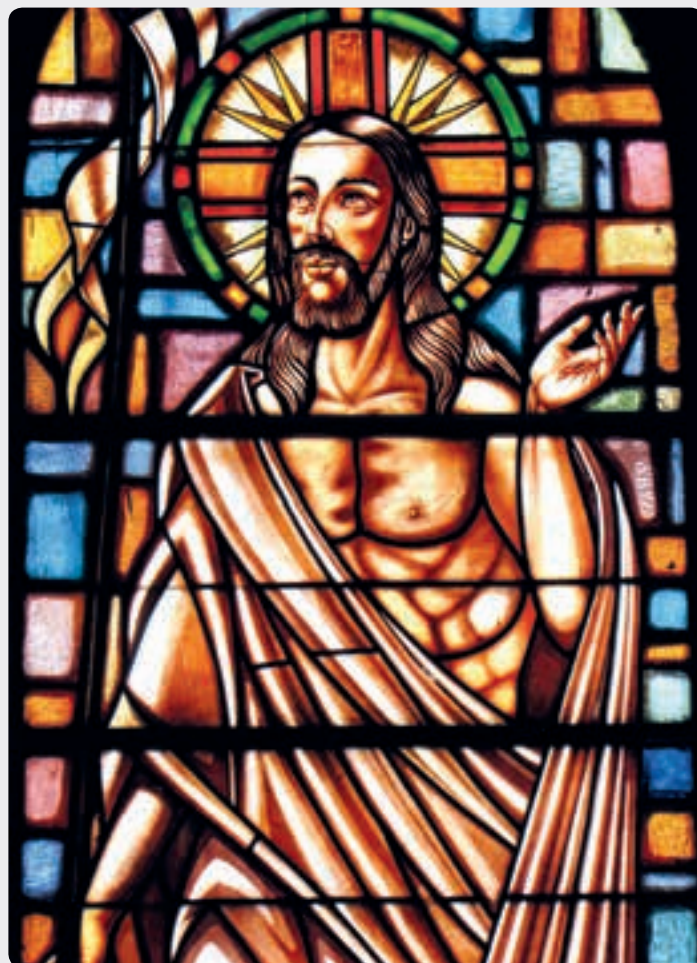
Romà Casanova, bisbe de Vic

«Crist viu, esperança nostra, i ell és la més preciosa joventut d'aquest món.» Amb aquestes paraules comença l'exhortació apostòlica postsinodal de Francesc, papa, adreçada als joves i a tot el Poble de Déu. El seu missatge és clar: des de la fe cristiana que anuncia Crist, que ha mort en la creu i ha ressuscitat d'entre els morts, l'Església, sempre jove, convida a descobrir viu i present, en el cor de cada persona i en el cor de la humanitat, Jesús. I això amb claredat: «Ell viu i et vol viu!»

Aquest és el nucli fonamental de la nostra fe cristiana. Però massa sovint ens han volgut encasellar com a seguidors d'un llibre o d'una manera de viure i de pensar; alguns s'imaginen que els cristians som els defensors d'una institució del passat que poc té a aportar al nostre món, el qual avança a una altra velocitat que la seva; alguns sí que accepten i admiren Jesús com un bon exemple del passat en molts valors que són admesos en aquest present. Han pensat això de nosaltres perquè no sempre hem donat un testimoniatge clar del nucli fonamental de la nostra fe: Jesús és viu!

El gran repte i la gran contribució que els cristians podem i devem fer al nostre món és aquesta bona notícia: Hi ha Algú que amb la seva mort i la seva resurrecció ha portat al món la novetat sempre nova. Sense ell no hi ha cap altra sortida del reialme del mal i de la mort. Amb ell l'esperança esclata com la primavera amb nova vida. L'horitzó de la vida humana s'eixampla vers besllums d'eternitat. Els fracassos, el mal, el pecat, les ferides no tenen la darrera paraula. Perquè no hi ha cap hivern de pecat i de mal que no pugui ser vençut per la primavera de l'Amor. Amb Jesús ressuscitat, viu entre nosaltres, el cor del creient viu en la seguretat de l'amor que mai no mor, passi el que passi. És el que diu sant Pau: *Qui serà capaç d'allunyar-nos de Crist, que tant ens estima?* (Rm 8,35).

Aquesta invitació de l'Església i de tot cristià ha d'arribar als joves, però també a tothom, com explica el Sant Pare: «Si aconsegueixes valorar amb el cor la bellesa d'aquest anunci i et deixes trobar pel Senyor; si et deixes estimar i salvar per ell; si entres en amiatat amb ell i comences a parlar amb Crist viu sobre les coses concretes de la teva vida, aquesta serà la gran experiència, aquesta serà l'experiència fonamental que sostindrà la teva vida cristiana. Aquesta és també l'experiència que podràs comunicar als altres joves» (*Christus vivit*, 129).

